

Sygn. akt II Ka 579/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	stażysta Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Urszuli Korczakowskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2020 r.

sprawy **A. M.**

oskarżonej z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 11 marca 2020 r. sygn. akt II K 270/18

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od A. M. na rzecz Skarbu Państwa 120 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 579/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 11 marca 2020 r., sygn. II K 270/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania karnego, a mianowicie:</p> <p>art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegająca na niewzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym okoliczności dla oskarżonej korzystnych, rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, nienależytej ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z zeznań świadków w osobach funkcjonariuszy Policji – S. K. i M. J., uznaniu za udowodnione faktów nie mających dostatecznego oparcia w dowodach, w szczególności uznaniu, że opinia biegłego z zakresu wypadków drogowych jest rzetelna, podczas</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>gdy biegły w toku jej wydawania opierał się jedynie na skromnej dokumentacji fotograficznej i nie miał dostępu do oględzin przeprowadzonych na miejscu wypadku, od których odstąpiono ze względu na stanowisko pokrzywdzonej i niewskazaniu w sposób należyty, dlaczego Sąd nie uznał dowodów przemawiających przeciwko sprawstwu i winie oskarżonej, co w oczywisty sposób na poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, prowadzących w efekcie do niesłusznego warunkowego umorzenia postępowania wobec A. M., podczas gdy zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy winien doprowadzić do jej uniewinnienia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy podając zaskarżony wyrok kontroli odwoławczej nie stwierdził obrazy przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk. Sąd Rejonowy zapoznał się ze wszystkimi dowodami, jakie strony mu przedstawiły, zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonej, następnie rozważył je wszystkie w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę i w jakiej dokładnie części, a którym dowodom i w jakiej części przymiotu wiarygodności odmówił oraz z jakiego powodu to nastąpiło. W ocenie Sądu Okręgowego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oceny dowodów o charakterze osobowym, w tym wyjaśnień oskarżonej A. M. oraz zeznań: M. S., S. K. i M. J., jak również w części</p>		

dotyczącej oceny opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych stanowiło pełne i szczegółowe odzwierciedlenie toku rozumowania, który doprowadził do stwierdzenia winy oskarżonej. Przedstawione w nim argumenty są logiczne, przekonujące i zgodne z doświadczeniem życiowym. We wniesionej apelacji nie przedstawiono argumentów skutecznie podważających pierwszoinstancyjną ocenę dowodów i w efekcie pierwszoinstancyjne ustalenia. Sąd Rejonowy prawidłowo, w sposób zgodny z art. 7 kpk, ocenił przydatność zeznań funkcjonariuszy Policji S. K. i M. J. dla możliwości poczynienia ustaleń faktycznych, swoje rozważania koncentrując stricte na dotarciu do prawdy materialnej. Pamiętać należało, iż wiedzę o zdarzeniu i jego okolicznościach funkcjonariusze Policji czerpali wyłącznie od A. M. i M. S.. Ich zeznania miały zatem charakter pośredni, tzw. „świadków ze słyszenia”, opisujące zachowanie i twierdzenia obu stron zdarzenia drogowego, po jego zaistnieniu. Przez pryzmat argumentacji wykorzystanej przez obrońcę w uzasadnieniu wniesionej apelacji, podkreślenia wymaga, iż Sąd Rejonowy w części dotyczącej oceny zeznań M. S. precyzyjnie i szczegółowo odniósł się do znaczenia przyjęcia mandatu karnego przez M. S. (k. 186). Sąd Okręgowy nie dopatrył się w tym względzie naruszenia przepisów procesowych wskazanych przez obrońcę, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk. W przedmiotowej sprawie treść rozstrzygnięcia oparto w głównej mierze na zeznaniach M. S. i opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków

drogowych. Rację ma obrońca, iż bezpośrednio po zdarzeniu nie przeprowadzono oględzin miejsca zdarzenia, przydatnego dla sporządzenia opinii przez w/w biegłego. Niemniej jednak, jak wynika z akt sprawy, pomiarów odległości odcinków drogi, łuków, szerokości jezdni i pobocza dokonano w czasie późniejszym (k. 65). Biegły wydając opinię dysponował tymi danymi, jak również dokumentacją fotograficzną z miejsca zdarzenia. W w/w opinii (k. 73) biegły wskazał, iż w dokumentacji fotograficznej przedstawiono na lewym pasie jezdni ślad tarcia gumy, który znajdował się w odległości około $0,06 \div 0,8$ m od osi jezdni. Charakter tego śladu odpowiada zderzeniu pojazdów T. i P. (koło w około), gdzie musiał wystąpić impuls siły dociskającej koło do podłoża, natomiast jego usytuowanie na drodze względem śladu tarcia i zarysowania jezdni pochodzącego od przedniego prawego koła T. odpowiada mechanizmowi zdarzenia (nieznaczny odrzut T. od lewej krawędzi). Zdjęcie tegoż śladu pozostaje widoczne na fotografiach z j. 73v. Miejsce zderzenia się pojazdów biegły ustalił w oparciu o powyższe dane. Wnioski opinii biegłego (k. 76) nie zostały skutecznie podważone przez skarżącego. Obrońca w uzasadnieniu wniesionej apelacji podniósł, iż z uwagi na przyjęcie mandatu karnego przez M. S. odstąpiono od przesłuchania kierowcy, który poruszał się bezpośrednio za pojazdem A. M. i który został wyprzedzony przez pojazd prowadzony przez M. S.. Obecnie konwalidowanie tego braku w ogóle nie byłoby możliwe (nie jest znana tożsamość tego kierowcy), a tylko wtedy argument

obrońcy mógłby zostać uznany za słuszny. Brak przeprowadzenia tego dowodu nie tworzył jednak „nie dające się rozstrzygnąć wątpliwości”, albowiem analiza i ocena zgromadzonych dowodów, wśród których kluczowe znaczenie miała opinia biegłego, nie przekroczyła granic art. 7 kpk I była w pełni wystarczająca, aby przypisać oskarżonej winę za zaistniałe zdarzenie. Na zakończenie dodać jedynie można, iż Sąd Rejonowy w rubryce dotyczącej podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania zgodnej z zarzutem z aktu oskarżenia, tj. art. 177 § 1 kk, słusznie powołał się na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010 r. i z dnia 24 stycznia 1997 r. (k. 186v), w których orzeczono, iż odpowiedzialność za spowodowanie wypadku w rozumieniu art. 177 kk nie ogranicza się do sprawców wyłącznie winnych lub w przeważającej mierze odpowiadających za dojście do wypadku. Nawet ewentualne przyczynienie się innego uczestnika do spowodowania wypadku nie zwalnia od odpowiedzialności tego, kto swoim działaniem lub zaniechaniem także się do niego przyczynił. W realiach rozpoznawanej sprawy, decyzja Sądu Rejonowego w przedmiocie zastosowania względem oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania, stanowiła właściwą, wyważoną i współmierną relację organów wymiaru sprawiedliwości na czyn oskarżonej.

Wniosek

- o uniewinnienie oskarżonej A. M., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny

częściowo zasadny

Sądowi Rejonowemu w Sokolowie Podlaskim, II Wydział Karny.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----

Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 7 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. w zw. z art. 627 kpk obciążył ją wydatkami postępowania odwoławczego - kwotą 20 złotych, tj. ryczałtem za doręczenia pism w sprawie.

7. PODPIS